Vyhostění.

Trestní zákon ustanovuje, že při zločinech má býti rozsudkem prohlášeno vypovězení ze země po přestálém trestu a stanoví vypovězení ze země jako zostření trestu žaláře. Ohledně přečinů a přestupků užívá trestní zákon výrazu »vyhostění« (»Abschaffung«), jakkoli též toto vztahovati se může na veškery korunní země mocnářství, ve kterémž případě jest pak »vyhostění« totožné s pojmem »vypovězení ze země« (»Landesverweisung«). Otázku, zda tuzemci vůbec dle zákl. zák. st. ze dne 21. prosince 1867 mohou býti vypovězeni z celé korunní země, mají-li v některé obci její právo domovské, jakož i otázku, platí-li vyhostění tuzemce s nějakého místa pro vždy nebo jen pro jistou dobu, řeší nová osnova trestního zákona. Osnova nazývá vzdálení odsouzeného z dosavadního bydliště jeho, jak při zločinech, tak při přestupcích pouze »vypovězením« (»Verweisung«) a ustanovuje, že vypovězení z nějakého místa platí vždy pro celý policejní obvod, v němž se místo toto nalézá, že z celé říše nemohou býti vypovězeni ti, kteří mají rakouské právo občanské a že pouze občané států cizích mohou býti vypovězeni buď na určitou dobu nebo na vždy, tuzemci však jenom na určitou dobu, dle daných poměrů vyměřenou, však nikdy s místa, kam příslušejí (§ 39 osn.). Platný zákon trestní rozeznává případy, kdy vyhostění v rozsudku trestním prohlášeno býti musí a případy, kde jest to pouze možné. Vyhostění musí býti obsaženo v rozsudku:

a) při nepravém ohlášení stavu, zaměstnání nebo jiných okolností (§ 320 ad *e*), *g*) tr. z.).

b) cizozemci mají býti vypovězeni ze všech korunních zemí, dopustili-li se těchto přestupků:

α) nedovoleného provozování lékárnictví jako živnosti (§§ 343, 344 tr. z.);

β) neoprávněného prodeje vnitřních nebo vnějších prostředků léčebných (§§ 354, 355 tr. z.);

γ) výroby paklíčů (§§ 469, 470 tr. z.);

δ) koupě věcí od nedospělých (§§ 471, 472 tr. z.);

ε) kuplířství (§§ 512, 513 tr. z.);

ζ) zapovězených her (§ 522 tr. z.).

c) Podle trestního zákona důchodkového má býti vyhostěn:

α) kdo se dopustil několikráte podloudnictví;

β) vůdcové nebo strůjci podloudnické roty nebo roty ku provádění podloudního obchodu;

γ) pojišťovatelé podloudnictví;

δ) ti, kdož pro jiné než tuto vyjmenované přestupky důchodkové podloudnického řemesla se týkající byli odsouzeni ku vězení přes měsíc (§ 247 tr. z. důch.).

Dle zákona trestního může se rozsudkem vyhostění prohlásiti, což zůstaveno uvážení soudcovu dle poměrů a se zřetelem na osobu obviněného v následujících případech:

a) při zlehčování úředních nařízení, pobuřování proti státním a obecním a j. úřadům (§ 300 tr. z.);

b) při zlehčování zřízení manželských, rodinných, vlastnických nebo schvalování nezákonných nebo nemravných činů (§ 305 tr. z.);

c) při přečinu lichvy (§§ 2 a 15 z. ze dne 28. května 1881 č. 41 ř. z.).

d) Podle trestního zákona důchodkového mohou cizinci, kteří byli pro opovážlivé podloudnictví k trestu odsouzeni, ze všech zemí, kde trestní zákon důchodkový platí, býti vypovězeni (§ 249 tr. z. důch.). Bylo-li trestním rozsudkem vypovězení odsouzeného po přestálém trestu nebo vyhostění jeho z jedné nebo ze všech zemí v říšské radě zastoupených vysloveno, má státní zastupitelství o tom podati zprávu přednostovi země, v níž nalézá se trestní soud. Týká-li se vyhostění pouze jediného místa neb okresu, má o tom býti vyrozuměn nejnižší politický neb bezpečnostní úřad (§ 407 tr. z.).

Vyhotovení soudní.

Vyhotovením soudním rozumí se písemné vyřízení určitých úředních úkonů, k nimž zavdává podnět projednávání záležitostí soudům přikázaných, jako ku př. vyhotovení rozsudků, usnesení, dekretů, úředních vysvědčení, dopisy, zprávy a j. v. (srv. § 79 zákona o organisaci soudů ze dne 27. listopadu 1896 č. 217 ř z. a § 191 jednacího řádu pro soudy prvé a druhé stolice ze dne 5. května 1897 č. 112 ř. z.).

Veškerá soudní vyhotovení buďtež sdělána pokud možno stručně, určitě a srozumitelně. Vyhotovuje-li se nález a usnesení soudů trestních sluší v rozhodovacích důvodech projevy obviněného jakkoli závadné (nemravné, nečestné, ohrožující veřejnou bezpečnost atd.) kromě toho uvésti jen potřebnými všeobecnými výrazy, ne tedy doslovně a týmiž výrazy (srv. § 165 min. nař. ze dne 16. června 1854 č. 165 ř. z. a § 191 cit. jedn. řádu). Strany pojmenovati dlužno tak, jaký jim titul přísluší dle rodu nebo postavení jejich nebo dle zvláštních nařízení (ku př. bratřím, sestrám, descendentům, následníkům císaře pána přináleží titul »Císařská Výsosti«; nebo ku př. ten, kdo povolán byl za ministra, požívá po dobu svého úřadování titulu »Excellence«. Srv. nejv. rozh. ze dne 8. ledna 1868). Naproti tomu odpadá v každé titulatuře zvláštní přísudek, jako »slavný«, »veleslavný«, »vysoký«, jakož i výrazy naznačující jakkoli poměr podřízenosti v textu vyhotovení (ku př. prosí »zdvořile« a pod.), pokud jde o vzájemné styky soudů, služební styky soudů s ministerstvem spravedlnosti, a rovněž v písemném styku služebním s úřady vojenskými; jinak písemný styk služební s ostatními úřady civilními vázán jest užíváním naznačených přísudků (§ 192 jedn. řádu; k tomu srv. nař. min. války ze dne 22. listopadu 1868 č. praes. 4077 a výn. min. sprav. ze dne 4. ledna 1869 č. 100 ř. z.).

Ve všech vyhotoveních udati jest číslo jednací, jméno soudu (buď v textu vyhotovení nebo na konci u data vyhotovení). Vyhotovení podpisuje u okresních soudů samosoudce, kterýž rozsudek vynesl nebo jiný předmět naň vznesený vyřídil, veškerá jiná písemná vyhotovení podpisuje však přednosta soudu. U soudů sborových podpisuje vyhotovení předseda senátu, jemuž dotyčná věc přikázána byla k vyřízení; v právních věcech, o nichž se již spor nevede, jakož i v záležitostech řízení nesporného podepisuje veškerá vyhotovení president soudu sborového (§ 79 odst. 1 a 2 zák. o org. soudní). Ustanovení toto platí též o vyhotoveních rozhodnutí o prostředcích opravných a ohledně vyhotovení oněch vyřízení, která si strany vyžádaly v soudní kanceláři (§ 56 zák. o org. soud.). Všecky podpisy mají býti zřetelné a čitelné, nesmí se však užívati ku podepisování razítek (§ 191 jedn. ř.).